

lige rettigheder ved udskrivningen. Efter spørgerens opfattelse bør den udleverede medicin i denne situation være gratis for patienten.

Svar (21/9 2000)

Sundhedsministeren (Sonja Mikkelsen):

Efter sygehusloven er behandlingen, herunder behandlingen med lægemidler, på et offentligt sygehus vederlagsfri.

Efter bemærkningerne til apotekerloven kan der ske udlevering af lægemidler fra sygehusafdelingen til patienter, som uden at være senge-liggende på sygehuset behandles af dettes afdelinger. Efter bemærkningerne bør udlevering kun ske, hvor det er begrundet i særlige behandlingsmæssige hensyn og kan især være indiceret ved hjemsendelse af patienter i week-ends og ved udskrivning af patienter på ubekvemme tidspunkter.

Lovgivningen sætter således visse grænser for, i hvilket omfang sygehusene kan udlevere lægemidler til patienter, der ikke fysisk befinder sig på sygehuset.

Det er min opfattelse, at den nuværende regulering af sygehusafdelingernes adgang til at udlevere lægemidler, nemlig at sygehusafdelingerne i almindelighed ikke har mulighed for at udlevere lægemidler til patienter, der ikke er i behandling på afdelingen, er hensigtsmæssig.

Jeg er enig i, at der kan være et praktisk behov for, at en sygehusafdeling i forbindelse med udskrivning af en patient udleverer lægemidler i et sådant omfang, at patienten kan fortsætte en nødvendig medicinering, indtil vedkommende kan fremskaffe medicinen fra apoteket. Den nuværende regulering af sygehusapotekernes adgang til at udlevere lægemidler til ikke indlagte patienter åbner imidlertid netop mulighed for en sådan udlevering.

Jeg finder på denne baggrund ikke, at der er behov for at gennemføre ændringer af lovgivningen på det omhandlede område.

i Socialministeriets vejledning om kørestole, som et særligt personligt hjælpemiddel med frit leverandørvalg, og dermed lever op til servicelovens bestemmelser om, at hjælpemidlet skal afhjælpe de varige følger af den nedsatte funktionsevne og lette den daglige tilværelse i hjemmet m.v.?«

Begrundelse

Det er kun ganske få måneder siden, at Socialministeriet fremlagde vejledningen om kørestole som et særligt personligt hjælpemiddel. Vejledningen er udtryk for den seneste ændring af serviceloven, hvoraf det fremgår, at særligt indrettede kørestole, som brugeren er nød til at benytte i hovedparten i dagens timer, skal være omfattet af reglerne om frit leverandørvalg.

Umiddelbart er det positivt, at nye kørestolsbrugere kan benytte en anden leverandør end den, kommunen har valgt. Med de gældende regler tager åbenbart ikke i tilstrækkelig grad hensyn til handicappede, der allerede er kørestolsbrugere og har en kørestol, der ikke fungerer tilfredsstillende. Sjællands Tidende bragte den 18. juli 2000 en artikel med overskriften »Kørestolsbruger må blive i sengen i fire dage«, hvoraf det fremgår, at en bruger er kommet i klemme i systemet, fordi kommunen ikke vil bevilge en anden kørestol, men alene vil afhjælpe brugerens problemer ved at foretage ændringer, som ikke falder ind under vejledningens definition på individuel tilpasninger. Derved sparer kommunen udgift til en kørestol, der falder ind under »særligt personligt hjælpemiddel«. Den omtalte sag viser med al tydelighed, at det ikke nødvendigvis er til brugerens bedste. Det må efter spørgerens opfattelse være muligt for kommunerne at udvise den fornødne fleksibilitet over for kørestolsbrugerne, så det ikke bliver en økonomisk afvejning, men alene et hensyn til brugeren, der er afgørende for, hvilken afgørelse kommunen træffer.

Svar (21/9 2000)

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen): Sjællands Tidende bragte den 18. juli 2000 artiklen »Kørestolsbruger må blive i sengen i fire dage«, hvoraf det fremgår, at en borger ikke har fået udskiftet en otte år gammel kørestol, og at kommunen ikke har stillet en erstatningskøre-

Spm. nr. S 3836

Til socialministeren (13/9 2000) af:

Yvonne Herløv Andersen (CD):

»Hvad agter ministeren at gøre for, at alle kommuners socialforvaltninger følger intentionerne